

Arrest

nr. 149 972 van 27 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 3 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, komt op 3 maart 2006 België binnen. Hij meldt zich aan bij de gemeente en zijn verblijf wordt toegestaan tot 3 juni 2006.

Op 19 mei 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 19 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26*bis*) en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 juli 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 8 juni 2009 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 19 juni 2009 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op onbekende datum komt verzoeker opnieuw België binnen en op 29 juni 2010 dient hij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) samen met zijn partner.

Op 6 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Deze beslissing wordt op 9 november 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 maart 2014 dienen verzoeker en zijn partner een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2005 in België te verblijven. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat betrokkene op 19.06.2009 gerepatrieerd werd naar zijn land van herkomst en hij aldus niet sedert 2005 ononderbroken in België heeft verbleven. Verder kan gesteld worden dat de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Betrokkene haalt aan geïntegreerd te zijn, lokaal verankerd te zijn en hier sociale bindingen te hebben. Al deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verder wordt aangehaald dat verzoeker amper enig contact zou hebben met zijn land van herkomst. Dit wordt niet gestaafd en kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet in aanraking is geweest met de politionele of gerechtelijke overheden dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene zijn aanvraag dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland is enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Volledigheidshalve dient er te worden vermeld dat zijn partner op 06.02.2015 in het bezit werd gesteld van een E- kaart. Een tijdelijke scheiding met zijn partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.

(...).”

Op 10 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig laten weten dat zij wenst geen synthesememorie in te dienen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip “overmacht”, standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de “gewone” procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de verblijfsduur en de integratie van verzoeker, die hij eveneens uitdrukkelijk aanvoerde als buitengewone omstandigheid, niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de “buitengewone omstandigheden” en de onontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of “te licht” bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip “buitengewone omstandigheden” noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de “gegrondheid” zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van verblijfsduur of integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Door derhalve verzoekers verblijf in België, zijn integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ondertussen verblijft verzoeker reeds lange tijd in België hetgeen een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

In de 6de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig of moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. X)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een grondige en duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen en voorgelegde stukken in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent betreffende de motieven inzake de duur van zijn verblijf en zijn integratie, houdt de formele motiveringsplicht evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Het volstaat dat de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen op een duidelijke wijze worden aangegeven. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. X)

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoeker de determinerende motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. X; R.v.V., 30 juni 2011, nr. X)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- Inzake de gegrondheid van de aanvraag: voor zoveel de aanvraag ontvankelijk is, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 13 augustus 2007 nr. X; R.v.V., 28 maart 2012, nr. X)

De “buitengewone omstandigheden” strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, te oordelen dat de elementen betreffende de integratie van verzoeker en de

duur van zijn verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoeker kan derhalve evenmin ernstig voorhouden dat die elementen niet werden beoordeeld in de thans bestreden beslissing.

Zoals hierboven aangegeven (RvS, 9 december 2009, nr. 198.769), betreft de omstandigheid dat verzoeker tal van sociale bindingen (talrijke vrienden en kennissen) zou hebben geen buitengewone omstandigheid die zou rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoeker die reeds in 2009 werd gerepatrieerd naar het land van herkomst, heeft sinds zijn terugkomst in 2010 in België op geen enkele wijze een legaal verblijf genoten in het Rijk.

Zoals uit het feitenrelaas blijkt, hetgeen steun vindt in het administratief dossier, faalt het betoog van verzoeker dat hij nooit in aanraking zou zijn geweest met politionele of gerechtelijke overheden. Er werden in zijnen hoofde twee PV's opgesteld omwille van diefstal.

Waar verzoeker een betoog voert omtrent het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er "geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt", dient te worden opgemerkt dat hij met zijn betoog ter zake geen afbreuk doet aan het determinerend motief van die paragraaf, met name het slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft met zijn betoog.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoot met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Verzoeker toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 9 maart 2014 haalde verzoeker volgende elementen aan inzake de buitengewone omstandigheden:

- verzoeker geeft een overzicht van rechtspraak inzake het begrip “buitengewone omstandigheden”;
- verzoeker verduidelijkt dat hij reeds in 2005 België binnenkwam, dat hij hier inmiddels meer dan negen jaar ononderbroken verblijft en zich goed heeft geïntegreerd: dit is een te lange termijn om hem alsnog te verplichten naar het land van herkomst terug te keren en aldaar de aanvraag in te dienen;
- inmiddels heeft verzoeker zich in België gevestigd en is hij volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen;

- verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen. Redelijkerwijze kan van hem niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, precies omdat hij in België heeft verbleven gedurende een ruime periode;
- als verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten, levert hem dat een onoverkomelijk nadeel op: hij zou zijn hebben en houden moeten achterlaten, zijn bindingen met België doorknippen en de elementen van integratie verliezen. Dit betekent een onevenredigheid tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de staat;
- verzoeker wijst op de lange verblijfsduur en de elementen van integratie die tevens moeten worden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag nu deze op concrete wijze aantonen waarom een terugkeer naar Roemenië om er een verblijfsmachtiging aan te vragen bijzonder moeilijk zou zijn, artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt geen criteria op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend noch op grond waarvan deze zou moeten worden geweigerd, artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat evenmin een definitie van het begrip 'buitengewone omstandigheden' noch criteria om de aanvraag ontvankelijk of onontvankelijk te verklaren, zodat alle relevante elementen terdege dienen te worden onderzocht;
- iemand die reeds geruime tijd in België verblijft, heeft weinig of geen concrete banden meer met het land van herkomst zodat het onmogelijk is, minstens bijzonder moeilijk om zelfs tijdelijk terug te keren om van daaruit een aanvraag in te dienen;
- deze elementen maken een terugkeer naar het land van herkomst tot een bijzondere inspanning zodat in hoofde van verzoeker het bestaan van buitengewone omstandigheden moet worden aanvaard;
- een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen zou van verzoeker een buitengewone inspanning vergen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de aanvraag in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.2. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij het begrip 'buitengewone omstandigheden' miskent en dat dit een schending uitmaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat elementen inzake de verblijfsduur en integratie, tevens aangevoerd als buitengewone omstandigheid in de aanvraag, zowel vanuit het oogpunt van de ontvankelijkheid als vanuit het oogpunt van de gegrondheid moeten worden onderzocht. Het gaat volgens verzoeker niet op om te stellen dat de elementen met betrekking tot de verblijfsduur en de integratie, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dat deze elementen uitsluitend tot de gegrondheid behoren en dat ze irrelevant zijn ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het houdt een schending in van de motiveringsplicht dat deze elementen niet werden onderzocht. In een tweede onderdeel van het middel herhaalt verzoeker dat de verwerende partij het begrip "buitengewone omstandigheden" miskent en dat het niet opgaat om dit begrip gelijk te stellen met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

3.1.3.3. Waar verzoeker stelt dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' miskend wordt in de bestreden beslissing, dat de elementen van verblijf en integratie ten onrechte worden afgewezen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, dat deze elementen niet werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het te licht bevinden van elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden en anderzijds het niet onderzoeken van deze elementen omdat zij enkel relevant zouden zijn voor het onderzoek ten gronde van de aanvraag, dient het volgende te worden opgemerkt.

Er wordt herhaald dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet mogen verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris *c.q.* de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen werden onderzocht. De beslissing vermeldt immers:

“Betrokkene haalt aan sedert 2005 in België te verblijven. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat betrokkene op 19.06.2009 gerepatrieerd werd naar zijn land van herkomst en hij aldus niet sedert 2005 ononderbroken in België heeft verbleven. Verder kan gesteld worden dat de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Betrokkene haalt aan geïntegreerd te zijn, lokaal verankerd te zijn en hier sociale bindingen te hebben. Al deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Hieruit blijkt dat met al de door verzoeker aangevoerde elementen inzake de buitengewone omstandigheden rekening werd gehouden en dat deze werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt duidelijk gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de integratie en zijn verblijf geen buitengewone omstandigheid vormen. Uit de aanvraag blijkt niet dat verzoeker een concrete en begrijpelijke uiteenzetting had gegeven over de wijze waarop de duur van het verblijf of de elementen van integratie hem zouden verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Van de verwerende partij kon derhalve niet worden verwacht dat zij zou onderzoeken en motiveren waarom de verblijfsduur en de aangehaalde elementen van integratie gedurende het verblijf in België voor verzoeker geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. In de bestreden beslissing wordt er tevens uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker in 2009 gerepatrieerd werd. Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur onjuist of kennelijk onredelijk handelde waar het oordeelde dat deze elementen op zich reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Aldus blijkt evenmin dat de verwerende partij het begrip *‘buitengewone omstandigheden’* zou hebben miskend of op dit punt enige voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet. Ook in het thans voorliggend verzoekschrift blijft verzoeker in gebreke enige aannemelijke toelichting te verstrekken dat in zijnen hoofde de duur van het verblijf of de elementen van integratie wel degelijk tot gevolg hebben dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan voorts ook niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden, anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Het feit dat in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, impliceert verder niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet – op zich niet verantwoordt waarom de

aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Uit een lezing van artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt ook dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden ingeroepen – elementen betreffen die reeds in een eerdere procedure werden ingeroepen, of hadden moeten worden ingeroepen. Deze bepaling heeft zo tot doel te vermijden dat dezelfde elementen in verschillende opeenvolgende procedures telkens opnieuw worden ingeroepen. Zo stelt de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De Raad herhaalt andermaal dat buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet omstandigheden betreffen die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en dat bij gebreke van een concrete en begrijpelijke uiteenzetting in de aanvraag waarom de duur van het verblijf en de elementen van integratie verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend het niet kennelijk onredelijk is waar verweerder vaststelt dat deze elementen op zich behoren tot de gegrondheidsfase. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij in de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het in deze bepaling vervatte begrip ‘buitengewone omstandigheden’ zou hebben miskend.

Verzoeker benadrukt zijn integratie, zijn lang verblijf en de duurzame lokale verankering in België. Aldus toont hij evenwel nog niet aan dat de verwerende partij zijn situatie incorrect inschatte. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Enige onevenredigheid op deze grond kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn hebben en houden zou moeten achterlaten en zijn banden met België zou moeten doorknippen, wat een onevenredigheid inhoudt, wordt opnieuw gewezen op het onderscheid tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase: de verwerende partij diende in deze fase van de aanvraag, de ontvankelijkheidsfase, na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden en dat dit in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker zich met deze uiteenzetting beperkt tot een herhaling van elementen uit zijn aanvraag. Een loutere herhaling van elementen uit de aanvraag waarop reeds werd geantwoord in de bestreden beslissing, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ gelijk stelt met “een moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, uit hij kritiek op volgend motief van de bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkene zijn aanvraag dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland is enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij in deze alinea enkel oordeelde dat de omstandigheid dat verzoeker de wettelijk voorziene procedure moet volgen, met name de aanvraag indienen vanuit het buitenland, enkel een tijdelijke verwijdering van België als gevolg heeft en dat dit geen nadeel voor verzoeker meebrengt dat zeer ernstig zou zijn of onherstelbaar. Door dit te stellen, verengt de verwerende partij haar oordeel over de gehele aanvraag van verzoeker en alle erin aangevoerde buitengewone omstandigheden niet tot een criterium afkomstig uit het schorsingscontentieux. Zoals hierboven reeds

werd gesteld, slaagt verzoeker er niet in met concrete gegevens aan te tonen welke elementen uit zijn aanvraag dan niet op correcte wijze werden onderzocht in het kader van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Er kan niet worden aangenomen dat de formele of de materiële motiveringsplicht geschonden is omdat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing zou steunen op een foutieve feitenvinding of dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft tevens een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip 'buitengewone omstandigheden' en betoogt op algemene wijze dat de door hem ingeroepen elementen wel degelijk als dusdanig zijn te beschouwen. Hij beperkt zich aldus in wezen tot het herhalen van zijn standpunt in de aanvraag dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Met deze kritiek stelt hij evenwel zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Met deze uiteenzetting toont zij nog niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte invulling gaf aan het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De schending van artikel 9bis, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu hij in België verblijft bij zijn partner en minderjarige kinderen.

Hem verplichten naar Roemenië terug te keren teneinde aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, zou minstens tijdelijk en in elk geval voor onbepaalde en onzekere duur een einde maken aan dit gezinsleven, zodat deze verplichting hoe dan ook een beperking inhoudt van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde fundamentele recht.

Daarbij is er geen enkele garantie dat een in Roemenië aangevraagde verblijfsmachtiging ook effectief zal worden toegestaan, en is het derhalve hoogst onzeker dat de scheiding tussen verzoeker en zijn gezin slechts een tijdelijk karakter zou hebben.

Er kan geen twijfel over bestaan dat het verplichten van verzoeker om de verblijfsmachtiging in zijn land van herkomst aan te vragen een inmenging betekent in de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke inmenging enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het

voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag in Roemenië te gaan doen nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 8 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM als dusdanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, §74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (R.v.V., 27 november 2009, nr. X).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Behoudens het feit dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld:

“Volledigheidshalve dient er te worden vermeld dat zijn partner op 06.02.2015 in het bezit is gesteld van een E-kaart. Een tijdelijke scheiding met zijn partner verhindert betrokken niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.”

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. X)

Niets belet verzoeker om gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan het feit dat het een eerste toelating betreft en dat er in dergelijk geval geen toetsing dient te worden uitgevoerd aan artikel 8, lid 2 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en geen wijziging meebrengt in de rechtstoestand van verzoeker die illegaal op het grondgebied verblijft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij in België verblijft bij zijn partner en minderjarige kinderen.

Uit de stukken van het dossier blijkt en in de bestreden beslissing wordt inderdaad vermeld dat verzoekers Roemeense partner op 6 februari 2015 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Er wordt niet ontkend dat verzoeker een gezinsleven heeft in België.

Er wordt niet ontkend dat het een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het eventuele gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn eventueel gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Tevens moet worden herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, geen wijziging aanbrengt aan de verblijfstoestand van verzoeker en geen scheiding van zijn gezin veroorzaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET